

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Министър на земеделието, храните и горите

Изх. № 0201-194
1219.....2018 г.

ДО
Г-ЖА ДЕСИСЛАВА ТАНЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО ЗЕМЕДЕЛИЕТО И ХРАНИТЕ КЪМ 44-ТО
НАРОДНО СЪБРАНИЕ
На Ваш № КЗХ-853-07-22/14.09.2018 г.

ДО
Г-Н ПЕТЪР КЪНЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО ИКОНОМИЧЕСКА ПОЛИТИКА И ТУРИЗЪМ
КЪМ 44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
На Ваш № кип-853-01-45/18.09.2018 г.

ОТНОСНО: Становище на Министерството на земеделието, храните и горите по Законопроект за изменение и допълнение на Закона за храните, внесен от н.п. Корнелия Нинова и група народни представители на 14 септември 2018 г. в Народното събрание, № 854-01-70

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ТАНЕВА,
УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КЪНЕВ,

Във връзка с внесения от н.п. Корнелия Нинова и група народни представители на 14 септември 2018 г. в Народното събрание Законопроект за изменение и допълнение на Закона за храните, № 854-01-70, Министерството на земеделието, храните и горите изразява следното становище:

Подкрепя целта на представения законопроект, а именно защита на българските потребители от нелоялни търговски практики, като предлага изменение и допълнение към предложените в законопроекта текстове, а именно:

1. Примерна редакция на чл. 20, ал. 3:

„Не се разрешава пускането на пазара в Република България за първи път на храна, произведена извън територията на страната, без сертификат издаден от производителя в държавата, в която е произведена храната, с който се удостоверява, че храната е със същото съдържание, състав и рецептура с тази, която се предлага на

пазара на нейната територия. Сертификат се изисква за всяка храна, внесена за търговски цели, независимо от нейното количество.“

Министерството на земеделието, храните и горите предлага този текст, тъй като съгласно действащото законодателство, в частност разпоредбите на Закона за храните, производителите и търговците осигуряват и контролират спазването на нормативните изисквания към храните, произведени и предлагани под техен контрол, като отговорността за спазването на нормативните изисквания за хигиена на храните по време на всеки етап на производството, преработката и дистрибуцията на храни е на производителите и търговците. В този смисъл, съгласно Закона за храните, пускането на пазара на храни с цел продажба, включително предлагането за продажба, както и самата продажба и дистрибуция на храни, е изцяло отговорност на производителите и търговците на храни.

Съгласно предложените от вносителя текстове на законопроекта, се въвежда задължение за наличието на сертификат издаден от официалният контролен орган в държавата, където е произведена храната. За целта е необходимо синхронизиране на законодателството на всяка страна членка на ЕС, което да я задължи да издава такива сертификати. Следователно е необходимо да се създаде хармонизирана регулация за организирането на такава дейност по издаването на сертификати от официалните контролни органи на общностно равнище. Предложеното изискване за издаване на сертификат от официален контролен орган е свързано с необходимост както от допълнителен персонал за вземането на проби и издаване на сертификати, допълнителни финансови средства за осъществяването на лабораторни изпитвания, така и до въвеждане на нова такса за издаването на сертификат за съответствие на храната. В този смисъл въвеждането му представлява допълнителна административна тежест както върху контролните органи, така и върху бизнес операторите.

Задължение на бизнес операторите е когато произвеждат храни в непреработен вид, които са насочени за директна консумация, да спазват европейското законодателство в областта на безопасността и качеството на храните. За тези храни не е необходимо издаването на такъв сертификат. В тази връзка предлагам:

2. В чл. 20 да се създаде ал. 6 със следното примерно съдържание:

„(6) Сертификат не се изисква за непреработени храни, които са предназначени за директна консумация, както и за такива, които не се продават под търговска марка или за които не се изисква технологична документация“.

На 11 април 2018 г. беше публикувано предложение за Директива на Европейския Парламент и на Съвета за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г., Директива 98/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета по отношение на по-доброто прилагане и модернизирането на правилата за защита на потребителите в ЕС. Целта на предложението е изменение на четири директиви на ЕС, които защитават икономическите интереси на потребителите. Повечето изменения се отнасят за

Директива 2005/29/ЕО относно нелоялните търговски практики¹ и Директива 2011/83/ЕС относно правата на потребителите². Измененията в другите две директиви – Директива 93/13/ЕИО относно неравноправните клаузи в договорите³ и Директива 98/6/ЕО относно обозначаването на цените⁴ са свързани единствено със санкции.

В тази връзка е необходимо предвидените санкции, да се синхронизират с предложените в проекта на нова директива с цел те да имат възпиращ ефект върху бизнес операторите, при прилагане на практики от т.нар. „двоен стандарт“ за храните. По отношение налагането на санкции, при установяване на подвеждаща търговска практика, член 13 от проекта на Директива предвижда:

„1. Държавите членки установяват правилата относно санкциите, приложими при нарушения на националните разпоредби, приети съгласно настоящата директива, и предприемат всички необходими мерки за гарантиране на тяхното изпълнение. Предвидените санкции трябва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи.

2. Държавите членки гарантират, че при вземането на решение за налагане на санкция и за нейния размер административните органи или съдилищата ще вземат предвид, когато е уместно, следните критерии:

а) естеството, тежестта и продължителността или временните последици от нарушението;

б) броя на засегнатите потребители, включително тези в друга(и) държава(и) членка(и);

в) предприетите от търговеца действия за смекчаване или поправяне на вредите, претърпени от потребителите;

г) където е целесъобразно, дали нарушението е извършено умишлено или по небрежност;

д) всякакви предходни нарушения на търговеца;

е) придобитите финансови ползи или избегнатите загуби от търговеца в следствие на нарушението;

ж) всякакви други утежняващи или смекчаващи фактори, приложими към обстоятелствата на съответния случай.

3. Когато наложената санкция е глоба, при определянето на нейния размер се вземат предвид годишният оборот и нетната печалба на търговеца, извършил нарушението, както и наличието на наложени глоби за същото или друго нарушение на настоящата директива в други държави членки.

4. Държавите членки гарантират, че санкциите за широко разпространени нарушения и широко разпространени нарушения със съюзно измерение по смисъла на Регламент (ЕС) № 2017/2934 включват възможността за налагане на глоби, чийто

¹ Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 149, 11.6.2005 г., стр. 22).

² Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 304, 22.11.2011 г., стр. 64).

³ Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 21.4.1993 г., стр. 29).

⁴ Директива 98/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 г. относно защитата на потребителите при обозначаването на цените на стоките, предлагани на потребителите (ОВ L 80, 18.3.1998 г., стр. 27).

максимален размер е не по-малко от 4% от годишния оборот на търговеца в съответната държава членка или държави членки."

3. Представеният законопроект предвижда санкции, които не са съобразени с изискванията на чл. 13 от предложената директива на 11 април 2018 г.

В тази връзка Министерството на земеделието, храните и горите предлага:

§ 9. В новосъздадения чл. 446 нова редакция на ал. 2 и да се създаде ал. 3:

„(2) За нарушение по ал. 1, извършено от юридическо лице или едноличен търговец се налага имуществена санкция в размер от 1 до 3 на сто от общия оборот на нарушителя за предходната финансова година, а при повторно и всяко следващо нарушение имуществената санкция в размер от 5 до 10 на сто от общия оборот на нарушителя за предходната финансова година.

(3) В случай, че нарушителят по ал. 2 не е извършвал дейност през цялата предходна финансова година, имуществената санкция се определя върху дванадесетократния размер на оборота за последния месец, през който е извършвана дейност“.

Министерството на земеделието, храните и горите предлага в преходните и заключителни разпоредби към законопроекта да се предвиди гратисен период, в който бизнес операторите да представят на контролния орган - Българска агенция по безопасност на храните, издадените сертификати от бизнес операторите, които произвеждат и търгуват с храни:

„§ 12. В шестмесечен срок от влизане в сила на този закон, производителите, търговците и дистрибуторите на храни, предоставят на Българска агенция по безопасност на храните сертификатите по чл. 20, ал. 4, които се произвеждат и предлагат за продажба на територията на Република България и извън нея.“

Съгласно задълженията, произтичащи от членството на Република България в ЕС е необходимо представеният законопроект да бъде нотифициран по реда и условията на Директива (ЕС) 2015/1535 на Европейския парламент и на Съвета от 9 септември 2015 година установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите регламенти и правила относно услугите на информационното общество.

РУМЕН ПОРОЖАНОВ

Министър на земеделието, храните и горите

